

A přece Epopeji Praha sluší

Na samém začátku více než jeden a půl roční bitvy o Slovanskou epopej jsem v Zapisníku nazvaném „Epopej patří do Prahy“ (viz Znojemský týden 19. 7. 2010) vyjádřil svůj názor na danou věc. Ani po třech letech na něm nemám co měnit, jen si dovolím při příležitosti uplynutí 50 let od zpřístupnění Epopeje v Moravském Krumlově rekapitulovat dění kolem rozsáhlého díla, v němž se Alfons Mucha na deseti plátnech zabýval českými dějinami a druhých deset pláten věnoval ostatním Slovanům a všeslovanským výjevům.

Do boje se v letech 2010 – 2011 vložili právníci, restaurátoři a politikové. Zasáhla místní samospráva, znojemský soud a Jihomoravský kraj. Na střídačku bylo stěhování zakázáno, povoleno a zase zakázáno. Epopej byla zneužita v rámci předvolebních hrátek, ty zapáchaly pořádným pšoukem. Přitom stačilo, kdyby se všichni zainteresovaní řídili dvěma základními atributy: právem vlastníka nakládat se svým majetkem a znalostí historie.

Právně dílo patří Praze, s tím nikdo nic nenadělá. A jaké byly historické peripetie moravskokrumlovské epopejské anabáze? Dne 24. března 1950 byla podepsána smlouva o zapůjčení Slovanské epopeje do Moravského Krumlova (za Prahu podepsal primátor Václav Vacek a za Okresní národní výbor MK osvětový inspektor Rostislav Tálský). Všechno šlo jako na drátkách, v dubnu 1950 už byl slovanský skvost v Moravském Krumlově. Poté se to na 13 let zaseklo. Důvod? Závažné nedostatky v prostorách určených pro umístění monumentálního díla. Také užívání zámku armádou (1951 – 1956). Odvoz Epopeje zpět do Prahy byl v roce 1952, a ještě více o rok později, na spadnutí, ale kvůli problémům s obstaráním odpovídající přepravy k němu nakonec nedošlo. I přes potíže s financováním restaurátorských prací (ve vzorné kvalitě je provedl tým restaurátorů v čele se znojemským rodákem, akademickým malířem Oldřichem Míšou) a navzdory konstatování zástupců krajského střediska státní památkové péče i odborníků z Moravského muzea v Brně, že umístění Muchova cyklu v krumlovském zámku je nevhodné, se uskutečnila 4. srpna 1963 slavnostní vernisáž devíti obrazů (zahajovací řeč pronesl Josef Starošík, správce, průvodce a velký propagátor Muchovy Slovanské epopeje). Celý cyklus byl zpřístupněn až v roce 1968 (rok předtím se dalo obdivovat patnáct obrazů). Historický exkurz jasně dokládá, že instalace v jihomoravském městečku byla od počátku provizorním řešením. Navíc se nabízí otázka: jak je možné, že za tak dlouhou dobu (1950-2010) nebylo město Moravský Krumlov schopno zajistit zlepšení nevyhovujících podmínek v prostorách zámku?

Na závěr ještě připojuji dva osobní náhledy. Povzdech – škoda, že moravskokrumlovští vyjednávači místo zhodnocení reálné situace a získání od Prahy různorodých kompenzací za péči o Epopej zvolili spíše konfrontaci a nátlak. Konstatování – v Praze je Epopeji lépe, má zde vytvořené lepší zázemí, není tak izolovaná jako v Moravském Krumlově, vidí ji více lidí (za dobu trvání pražské instalace od května 2012 už přes 100 000 návštěvníků).